

Frederik Friis Bergs prædiken 2. søndag i fasten

Taler

Frederik Friis Berg
Provst

Dato

25. februar 1945

Sted

Glostrup Kirke

Omstændigheder

Prædikentekst:

Matthæusevangeliet kapitel 15, vers 21-28

1 Jødernes Respekt for en Gang satte Grænser var, som hos andre agerdyrkende Folk, stor. “Forbandet være den, som flytter sin Næstes Markskel” (5. Mos. 27, 18) og: “Flyt ikke det gamle Landemærke, som dine Fædre har sat”, advarer den gamle Pagt.

5

Endnu dybere respekterede Jesus *de aandelige Grænseskel* mellem Jøder og Hedninger, - han respekterer dette overfor Disciplenes indirekte Opfordring i deres Ord: “Skil dig af med hende, thi hun raaber efter os” - og ogsaa overfor Kvinden selv, da hun ligger for hans Fod med sit Moderhjertes Klage: “Herre, 10 hjælp mig!” - han kender nøje den Grænse, hans himmelske Fader har sat for hans Dagværk her paa Jorden i hans Køds Dage: “Jeg er ikke udsendt uden til de fortabte Faar af Israels Hus”.

Arme Kvinde, det er jo, som hun *skal* forblive indenfor Mørkets Riges Grænser, 15 hvor hendes Datters Legeme og Sjæl plages af en Mørkets Haandlanger. Og dog sejrer hendes Bøn, fordi hun med sin Tro mægter at flytte Mulighedernes Grænser, flytte dem videre ud – ja, flytte dem lige ind i Herrens eget store Frelserhjerte. Dette sker sandelig ikke derved, at hun i Selvophøjelsens Bedrag nægter den Grænses Virkelighed, som Jesus med sin Vægtring peger paa!

20

Nej, hun indrømmer sin Stilling i hele dens Hjælpeløshed - men *samtidig* røber hun gennem sit sidste Nødraab til Jesus: “Jo, Herre! De smaa Hunde æder jo dog ogsaa af de Smuler, der falder fra deres Herres Bord”, at hun har denne Tro til Herren, at *han* baade kan – og muligvis ogsaa vil - række ud over Grænsen, 25 hvor berettiget om hende: “Med Hundreret vinder hun Børneret!” Herren griber hun jo i hans egne Ord; han gribes af hendes Bøn; thi han øjner bag

Bønen den Tro, der skænker Borgerret i hans Faders Rige, saadan som dette Rige kom med Kraft paa Pinsedagen, da dets Grænsepæle flyttedes fra Israel til
30 at omslutte hver den, der vil tro, paa den hele Jord.

En nu hjemgangen dansk Biskop har gjort opmærksom paa den baade digteriske og kristelige Kraft, der findes i følgende Vers (af Brorsons “Her kommer, Jesus, dine smaa):

35

Al Verden stod i Satans Pagt,

40 *Da brød vor Jesus frem med Magt,*

Og rev os ud med blodig Haand

45

Af alle vore Fjenders Baand.

Og i Fastetiden vil atter og atter denne “blodige Haand” minde os om den Kærlighed, der nedbrød “Gærdets Skillevæg, Fjendskabet” - og dermed kalde
50 *Takkebønnen* frem i vore Hjerter. Bønnens Samliv med Gud er paa én Gang det elementæreste Trin i Troslivet – og det prøvede, erfarne, troende Menneskes uundværlige Tilflugt. Det er uomtvisteligt og klart paaviseligt, at Guds Menigheds Historie om den sande Oprindelse til velsignelsesrige Vækkelser eller frugtbare Foretagender i Guds Rige viser hen til *Bønnens* vældige Betydning. En
55 Præst fik engang Besøg af en Ven – og som de sad og taltes ved, kom de til at høre Præstens Hustru holde Aftenbøn med Børnene i Sideværelset. “Det er en Stormagt, der her er i Bevægelse”, udbød da Vennen ærbødigt. Det er vist ikke nødvendigt at paavise, hvor haardt, der er Brug for Forbøn i de Tider, vi staar i!

60 Men i Bønnens Skole kommer nu og da Stunder, hvor det synes, som Herren ikke hører vor Bøn, vi “føler” ingenting ved Bønnen, frygter maaske for, at Gud ikke bryder sig om os mere, eller at Vanen har gjort Bønnen sløv og magtesløs. Da er det godt at komme Skikkelser som denne bedende Mor eller som Høvedsmanden i Kapernaum i Hu – og minde os selv om, at de to
65 indtrængende Lignelser, Jesus har talt om Bøn (Luk. 11. Og 18. Kap.) egentlig

begge har som Moral: “at de burde *altid* bede – og *ikke blive træt*”.

70 Og efter, hvad *vi* fristes til at nævne kolde eller døde Tider i Bønnens Liv, kan det erfares, at “Aanden kommer vor Skrøbelighed til Hjælp” - og Strømmen ovenfra til vore Hjerter er i Orden.

Hver Gang en ærlig Sjæl paa Jord

75

Vil sine Hænder folde

80 *I Jesu Navn – men Bønnens Ord*

Vil dø paa Læber kolde:

85

Forbarm dig over Støvets Kaar,

Vis, du paa alt kan bøde,

90

Og hvisk til os dit Fadervor,

95 *Saa vore Tunger gløde.*

Kilde

Kristeligt Dagblad, Nr. 128, 49. Aarg. 25/02-1945

100 **Kildetype**

Dokumentation i avis, magasin e.l.

Tags

2. søndag i fasten, Anden tekstrække, Danmarks besættelse 1940-1945, Prædiken, Prædikener fra 1900-tallet

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/frederik-friis-bergs-praediken>

110

115

120

125

130

135

140